

Constantin ENESCU

S-a născut în anul 1937, de profesie inginer militar, preocupat de poezie, satiră, fabulă, epigrame, aforisme, etc.

Studii

Liceul *Sf. Sava*, București; Școala Militară de artilerie; Academia Tehnică Militară – Mașini grele speciale; A lucrat în fabricarea de tehnică militară, pensionat cu gradul de colonel în anul 1994. A publicat articole și poezie în școala militară, în presa militară, începând cu anul 1960.

Activitate literară

A participat activ la patru din cele 17 Congrese de Dacologie: Târgul-Jiu: *Pietrele Dacilor vorbesc-Brâncuși*, 2012; Buzău: *Pierit-au Dacii – B.P. Hasdeu*, 2013, cu o secțiune la Chișinău la Biblioteca B.P. Hasdeu. Cu această ocazie a dus personal circa 200 cărți de scriitori romani pentru aceasta bibliotecă; Oradea: *Dacii în conștiința lumii*, 2014, Buzău: *Deceneu și Dacii*, 2015.

Este membru al Cercului *Ing Epigrama*, al Cercului *Literar ing*, ambele din AGIR, al Cercului literar *Sf.Mihail și Gavril*, București, al Cecului literar *Mircea Eliade (Socetatea Scriitorilor Români)*, București etc.

Volume publicate

Prin negura reformei, Editura Societății Scriitorilor români, 2014; *Epigrama la raport*, Editura Semne, 2017; *Jungla modernă*, Editura Amanda Edit, 2018; *Clepsidra vorbelor*, Editura Amanda Edit, 2019; *Dialog de suflet*, Editura Izvorul Cuvântului, 2020 (împreună cu Marilena Dumitrescu, soție). Toate cu caracter satiric privind societatea românească postdecembristă.

Participare la antologii

Surâsuri înlăcrimate, 2014; *Lyrics & Prosa*, vol.III, 2014; *Antologia Aforismului Contemporan Românesc*, 2016; *Poeți și scriitori români contemporani în regal eminescian*, 2017; *Literatura de călimară*, 2018; *Scriitori români uniți în cuget și simțiri la Centenarul Unirii*, 2018; *Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian*,

2018; *Literatura din călimară* (vol IV), 2019; *Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian*, 2019; *Magia sărbătorilor de iarnă*, 2019; *Vulcanul pandemic*, 2020; *Cele zece porunci*, 2020; *Vis cu Nichita* (vol. 3), 2020; *Poveștile iubirii*, 2020; *Ecoul umbrei*, 2020; *Cea mai dragă ființă*, 2020; *Antologie de pandemie*, 2020; *Armonia cuvintelor*, 2020; *Cinstire Maicii Domnului*, 2020; *Dorințe, Gânduri, Așteptări*, 2021.

Colaborări la reviste

Revista Română de Versuri și proză, Revista de literatură română, Revista Emigrantul; Frunză de Arțar -Canada, Lumea Epigramei, Revista Epigrama etc.

A participat la concursuri literare și de epigrame, iar pe internet la activitate online la revistele *Citatepedia, Negru pe Alb, Rețeaua Literară, Confluente Literare, Universul Culturii, Convorbiri literar-artistice etc.*

Premii

La Concursul de epigramă și poezie umoristică: *Podul minciunilor 2014*, Gura Humorului, 2015.

Referințe critice

Colonelul general peste cuvinte: În anul de grație 2017, la vârsta de 79 de ani, colonelul în rezervă Constantin Enescu s-a hotărât, în sfârșit, să scoată cartea *Epigrama la raport*. Precedenta carte, *Prin negura reformei*, apăruse în 2014.

De ce scrie Constantin Enescu? Pentru că se simte chemat de epigramă și de umor în general. Pentru că are țepe, întocmai ca Vlad Țepeș, pentru toți hoții, leneșii, trădătorii și fariseii acestui neam. Nu iartă nimic. Epigramele sale îi îndreaptă pe păcătoși. Nu-i cocoșează. Îi scoate la raport. Îi arată cu degetul. Să îi vadă și să îi rădă toată lumea.

Epigramele sunt grupate în treisprezece capitole relevante: *Spinul mioriței, Politica, Alegeri, Corupția, Criza, Justiția, Armata, Turism, Umane, Mariaj, Bețivi, Soacra și Școala*. În capitolul "Spinul mioriței" autorul atacă mai multe teme pornind de la definiția epigramei.

Autorul acordă o mare atenție politicii. În capitolul cu același nume autorul observă limbajul de lemn al unor politicieni. Epigramele lui Constantin Enescu au poantă, atacă aspecte relevante ale vieții politice și sociale, atacă moravurile unora certați cu legea, cu etica și morala. Fiind scrise cursiv, epigramele sunt ușor de reținut și de recitat.

Dacă autorul va acorda o mai mare atenție prozodiei pentru toate epigramele, generalul peste cuvinte riscă să intre în elita epigramei românești...

(**Viorel Martin**, extras din prefața *Epigrama la raport*, 2017)

Elogiu: Dedic această poezie, colegului și prietenului, poetului și epigramistului cu har și talent, *Enescu Constantin*, al cărui uman și profesional, (carieră militară de excepție), l-a făcut să se îngemăneze, într-un același destin cu al României, al cărui fiu credincios este și va fi întru eternitate...

*Nu am avut nici când senine zări
Aici pe plaiul nostru geto-dac
Ci, mereu doar strajnice învolburări
Dar sufletul nu l-am avut sărac.*

*În învolburate anotimpuri am parcurs
La răscruce de Imperii așezate
Timpul a trecut și viața ni s-a scurs
Și ne sunt Carpații de o veșnicie frați...*

*Și în cuvinte ai tras și asta nu-i puțin
Întâmplări de-a dreptul legendare
Că numele tău, Enescu Constantin
Odată cu ele, ajunse-n neuitare...*

*Fiindcă gândul cerea...culoare
Iar culoarea își cerea gând
Ne-ați dăruit o mare sărbătoare
Inima și mintea-n arte îngemănând.*

(Geo Călugăru; Cenaclul Literar ing, 2015)

Bucuria dragostei în simfonia versurilor: În volumul *Dialoguri de suflet* autorii *Constantin Enescu* și *Marilena Dumitrescu*, cuprind o viață de trăiri într-o simfonie de versuri, simfonie bine orchestrată, în două registre vocale, aducând un adevărat prinos unuia dintre cele mai minunate sentimente, acela al dragostei....

Anotimpuri care se contopesc într-o simțire, în fracții cu același numitor, dragostea este și va rămâne minunata sursă de inspirație pentru poeți, (Mihai Eminescu, George Coșbuc, Nichita Stănescu...), pentru muzicieni, sculptori, dansatori, pictori...

DI. Enescu un bun observator al vieții cu ironiile ei, excelând în epigramistică, satiră, fabulă. În timp, am scris comentarii la volumele soților (Constantin Enescu și Marilena Dumitrescu) am constatat evoluția din punct de vedere al șlefuirii în scris. DI. Enescu aflându-se la al cincilea volum, dna. Dumitrescu la al patrulea, aici îi găsim într-un dialog dintr-o partitură comună, filozofând despre sensul vieții în dragoste și conștientizarea realității care impune oportunități, frumuseți, urcușuri și coborâșuri, evadări în grădina simțămintelor și aduc spre citire poezii care pot constitui cadre și descrieri demne de un film. Aici suntem spectatorii trăirii nuanțelor de înfruntări, de opinii și păreri care sunt apărute, disecate, soluționate, ca o adevărată ecuație.

Versurile îți aduc în suflet un fel de adiere a unei povești tandre la început, fericite ori triste pe parcurs, în care noi înșine ne putem regăsi. "Rondelul iubirii", "Amorul", "Sărutul", sunt poezii care au semnificații aparte atunci când sunt plătite cu dorință, dar de-a lungul vremii poartă haine transparente ca văpaia focului, ducându-ne cu gândul că și-au pierdut din consistență. Sărutul nu este doar tandru și pătimaș, a devenit fals, rece, crud ori o glumă.

*Sărutul unui om fățarnic
Cu gust amar și fals de Iudă,
Lovește amorul dur, amarnic,
Lăsând numai dezgust și ciudă!*
(Constantin Enescu)

Ea, trăirea sentimentului pur, cu transformările de înțelegere la care ajungem parcurgând etapele vieții ne face să simțim nevoia mărturisirii dragostei în veșminte duioase ca o melodie respectată în totalitate. Așa sunt versurile autorilor, pline de profunzime, alintate de comparații și epitete, metafore, arătând pasiunea, fantezia în scris. Ceasul timpului iubirii îți oferă flori de stele, fericire, splendoare, grădini de cântec, transpunându-se într-un miracol prins în ghiociei diafani, ori dau formă și valoare viselor...(minunată exprimare). Culorile fermecătoare în care sunt îmbrăcate cuvintele au înțelepciunea semnificațiilor precum trăirea, Violetul este punte, Argintul putere, Galben speranța, Arămiul calea, Sidefiul comoară. Ideile vin cu visele de iubire ce construiesc castele de visare, de dor, gesturi nobile, păstrând nostalgii și amintiri în sipete de argint... Părtașe la întâmplări și gânduri sunt și marea, soarele, pescărușii, florile, apusul de soare, iarba, anotimpurile, Dumnezeu Cel Sfânt, mărul -fructul plin de semnificații, întregul univers....

Versurile cu o cursivitate uneori acidă, uneori lină, ne pun în față unui interes scriitoricesc cu accent pe trăirea reală, chiar spectaculoasă. Ideea de suprapunere de voci în această simfonie a dialogului, amplifică legătura sentimentală și bucuria că starea conflictuală, ori de reproș, are rezolvare. Mărturisirea și recunoașterea că iubirea este cuvântul cheie în Univers, liantul care duce la speranța sufletului implinit de sentimente, care au puterea să oblojească rănilor care dor.

Torentul marilor probleme sunt reduse de puterea ei, a dragostei, cea care ține în lanțul său toată bucuria de a trăi cu patimile și dorurile noastre, cu bucuria înțelegerii, cu rele și bune...pentru că în cele din urmă te întrebi: Ce ar fi viața noastră, numai fericire și frumusețe? Desigur o grădină de flori fără mireasmă! Cu drag ofer buchetul meu de felicitări celor doi autori și din considerație, un catren:

*Hai să ne mulțumim cu ce avem,
Cu drag într-o iubire cumpătată,
Nici când să nu uităm că viața,
Ni-i dată decât odată!*

(**Doina BÂRCĂ** -prefață la volumul *Dialoguri de suflet*, 2020)

Născut în anul 1937 Constantin Enescu, încă din adolescență este pasionat de scris, cel mai mult versuri... El traversează, pe parcursul vieții sale, mai multe etape de politici ale statului. Când țara trece prin cel de-al doilea război mondial din 1944 el este în clasele primare. Toți copiii simt aceeași presiune, aceleași vitregii care se propagă în toată țara... Cunoaște lipsurile vieții și mai ales ale copilăriei. Nu-l copleșesc, dar el înmagazinează sentimente care îl trezesc și îl maturizează.

Mai târziu îi modelează caracterul, îl ajută să facă distincția între bine și rău și îl impulsionează să scrie. Primele versuri sunt de dragoste... Ca orice adolescent este

inundat de sentimente de dragoste, pentru fetele care au trecut prin viața sa și îl inspiră să scrie ce simte și cum simte. Compune frumos, versuri îmbrăcate în metafore care dau o formă frumoasă poemelor sale, apoi stilul i se diversifică... Poetul Constantin Enescu, trăind într-o societate care îi dă mereu subiecte, unele hazlii, altele tragice, altele care îl impulsionează să critice, să ironizeze, într-un mod plastic unele derapaje ale acestei societăți, prin epigrame, prin fabule, aforisme și alte forme versificate...

El este un neobosit observator al comportamentului, uman, al gândirii care se concretizează prin fapte, mai mult sau mai puțin „ortodoxe”, și astfel compune o serie de aforisme care creionează comportamente, situații inedite ce îmbracă o formă plastică, ilară stârnind râsul, dar pune în valoare și înțelesuri care dau nuanță felului meschin în care se comportă unii oameni, mai mult sau mai puțin educați. *Clepsidra vorbelor* este al patrulea volum publicat de autor și scoate la iveală clarviziunea adevărurilor spuse într-o formă frumoasă și inteligentă, ce pune la lucru mintea umană. Acesta este aforismul... El împarte conținutul cărții în trei capitole.

Primul capitol cuprinde „Maxime - minime” care sunt tot un fel de aforisme cu rimă, ce exprimă o gândire concisă, un principiu etic, o normă de conduită...

De exemplu ironizează mincinoșii, care atât de mult se străduiesc să mintă încât „nădușesc sub limbă”: sau explică cum educația precară de acasă, lasă de dorit, iar omul nu are cum să prospere... „Iarba rea din bățatură/ Te lasă fără cultură!”

În altă maximă, poetul face referiri la cei care încearcă să pară ce nu sunt...

„Nu te face prea înțelept /Când la vorbă ești suspect”. Sau aici pune în valoare, dreptatea dovedită: „Omul bun dreptatea prețuiește/ Când adevărul se dovedește”

În aceste maxime-minime reliefează atât binele, răul, diletantismul, îngâmfarea, rădăcina culturii și alte defecte sau calități...

Un alt capitol este „Un Dex altfel”. În acest capitol poetul Constantin Enescu, face un experiment al unui dex pe bază de aforism, rulând literele alfabetului și îmbrăcând într-o formă plastică, cu ironiile de rigoare, explicațiile cuvintelor din acest dex. De exemplu la litera „A”: „Adulație - prea mărit și lăudat cinstea pe nimic a dat”; „Alegeri - cheltuiala pe seama obștilor, pentru votarea găștilor”; „Analist - cu politica în cârcă ițe grele el descurcă”; „Azil - casa bătrânilor uitată de bunătatea copiilor întruchipată”

La litera „C”: „Camera Deputaților -ai poporului aleși, bagă gunoiul sub preș”; „Haiduc politic -fură de la cei săraci și dă la baroni în draci”; „Haos - starea de fapt, în politica actuală, pentru țară e fatală” .

Am dat numai câteva exemple, dar la fiecare literă cuprinde aproximativ 30-32 de cuvinte cu formule interesante care scot în evidență lipsuri, caracterizări, ironizând sau idealizând, momente, oameni sau instituții... Face o critică adâncă derapajelor, situațiilor sau meschinăriei oamenilor...

În ultimul capitol, sunt cuprinse numai aforisme care sunt formule, cugetări adânci, referitor la viață, la societate...

Poetul Constantin Enescu, ca bun observator al greșelilor dar și al lucrurilor bune s-a străduit să găsească corespondența perfectă, pentru toate aforismele!
(**Marilena Dumitrescu**, Prefață la volumul *Clepsidra cuvintelor*)

Poemul *Sfântă Marie*, având la baza lui o rugă înălțată către Fecioara Sfânta Maria, ne duce spre a descoperi pașii lăuntrici ai sufletului omenesc, pașii sensibilității

trăirilor, a coborârii ființei sale în fața icoanei de a se ruga emotiv la acea putere divină pentru a-i întoarce eterna iubire pierdută sau răătăcită în faldurile vii ale timpului.

Regretele, neîmplinirea sufletească, îndeamnă poetul la acea superbă rugă, demnă de a fi căpătâiul celor ce vor dori să-și confeseze păcatul spre curățarea sufletului îmbrăcându-l cu lumina cerească. Primul catren emană o puternică și clară rugă, ca de exemplu: "Sfântă Marie Fecioară, cu bunătatea caldă" simplă metaforă cu profund înțeles, accentuând bunătatea ființei divine, de care are nevoie sufletul nostru. "Cobori a ta privire și inima mea scaldă", credința enoriașului devine atât de puternică, încât cere Sfintei Marii să-și coboare privirea, fiind unica speranță de a-i auzi ruga. "...sunt un păcătos, ce am greșit prin faptă". O rugă curată din suflet devine imensă împluternicită de a duce gândul spre confesiune, descătușare, eliberare...

Poetul crede cu toată făptura sa lăuntrică în întreaga divinitate accentuând ferm în următoarele versuri: "Sfântă Marie Fecioară cu Pruncul Tău Divin/ Te chem în prag de seară, la Tine să mă închin/ Să îmi dai iubirea pierdută.../ Ce o deplâng cu lacrimi..."

Poetul coborându-și fruntea și genunchii demonstrând prin rugă încrederea totală în puterea cuvintelor rostite în fața Sfintei Fecioară Maria cerându-i: "Și spune-i azi iubitei să-mi ierte, îndepărtate fapte,/ Să reclădim poetic iubirea, că fructele is coapte". Ctitorul versurilor, Constantin Costel Enescu, în calitate de poet și enoriaș foarte delicat accentuează transpunerea sa în acea enormă rugă aflându-se la nivelul puterilor de a lua "Lumină Sfântă din magica coroană..." spre a-i lumina "...amorul ce-n mine tânjește".

Fraza "...nemiloase lacrimi iubirea-mi scormonește!" demonstrează că fiecare ființă poate și are dreptul de a se descătușa prin eliberarea lacrimilor fugare, mai simplu spus, și bărbații plâng.

Întreaga sa "Rugă", întreaga sa operă a fost dedicată iubirii, acea iubire care dă vlagă vieților omenești, deaceea continuă să conchidă: "Sfântă Maria Fecioară.../ Gând drept dă azi iubirii, să intre în vatra vieții,/Să ne dea gânduri pure.../ Să reclădim amorul ce-n chinuri azi se zbate".

Acum sigur pot spune, aceste versuri au luat naștere dintr-o sensibilă, curată și sinceră trăire sufletească. Punctul forte al poetului este "Ruga" ce are capacitatea de a ridica la rangul cel mai înalt preocuparea temeinică ce stă față în față cu realitatea din care apar acele slăbiciuni, destrămări ale sentimentului și purității iubirii. E un semn de alertă, e un străgăt la cer, e o chemare la trezire de a păstra și de a fi întoarsă cu fața spre noi doar prin credință.

(**Maria Corini**, Republica Moldova, *Comentariu la poezia Sfântă Mărie, rugă*, 2020)

Extrase din operă

Sfântă Mărie - rugă

Sfântă Mărie Fecioară, cu bunătatea caldă
Cobori a ta privire și inima mea scaldă,
Că sunt un păcătos, ce am greșit prin faptă

Și aștept o mântuire ce sufletele îndreaptă...
Sfântă Marie Fecioară cu Pruncul Tău Divin
Te chem în prag de seară, la Tine să mă închin
Să îmi redai iubirea pierdută, în mod nedemn
Ce o deplâng cu lacrimi, scoase de sub consemn!
Sfântă Marie Fecioară, spre mine rog coboară
A Ta privire blândă, senină, de bunătate clară
Și spune azi iubitei să mi ierte, îndepărtate fapte,
Să reclădim poetic iubirea, că fructele is coapte!
Sfântă Marie Fecioară, mă închin la Ta icoană
Să iau Lumină Sfântă din magica-ți coroană,
Care să-mi lumineze amorul, ce-n mine tânjește
Și în nemiloase lacrimi iubirea-mi scormonește!
Sfântă Marie Fecioară, plină de girul bunătății,
Gând drept dă azi iubirii, să intre în vatra vieții,
Să ne dea gânduri pure, sincere și bine luminate,
Să reclădim amorul ce-n chinuri azi se zbate!

(**Constantin Enescu**, publicată în antologia *Cinstirea Maicii Domnului*, 2020)

Profil întocmit de **Antoneta Rădoi**

Redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*, București